

Křídla temnoty

Malování byla moje vášeň už od dětství, zvláště poté, co jsem se dozvěděla o smrti svého táty. Bojoval dlouhé roky s nemocí, které před pár týdny nakonec podlehl. Milovala jsem ho a strávila jsem s ním spoustu hezkých chvil, ale zapomenout na jeho temné stránky pro mě občas nebylo jednoduché. V poslední době se navíc naplno projevila jeho závislost na alkoholu, kvůli které byl často agresivní a neovladatelný. Hodně jsem se tenkrát uzavřela do sebe a dát průchod svým emocím jsem dokázala jen pomocí štětce a barev. Když jsem pak někdy ukázala svá díla kamarádům či rodině, velmi mou práci chválili a obdivovali. Obzvláště moje maminka, kvůli které také vznikl nápad přihlásit se do jedné výtvarné soutěže...

Moje maminka odjakživa toužila cestovat a navštívit spoustu míst, ale vážná nemoc jejího manžela jí to nedovolila. Neměli jsme ani moc peněz, protože nás živila pouze ona, a tak všechny své nápady raději zavrhla a věnovala se rodině. Bylo mi odjakživa líto, že nikdy neprožila tu radost, když se vám konečně splní přání, po kterém toužíte už od dětství. Chtěla jsem ji v budoucnu vzít na její vysněná místa, ale neměla jsem na to ani zdaleka dostatek peněz. Když jsem pak jednoho dne objevila soutěž, která hledala mladé umělce ze všech koutů Evropy, ihned jsem se zaregistrovala. Výherci nabízela tři dny strávené se slavnými umělci, ale hlavně vysokou finanční odměnu, která by dokázala pokrýt všechny náklady na společné cestování.

Chtěla jsem okamžitě začít malovat, jenže to nebylo tak snadné. Problém byl v tom, že jsem neměla žádný nápad, který by mě opravdu zaujal. Nikdy předtím jsem to nezažila, ale nenapadlo mě zkrátka nic, čím bych mohla porotce zaujmout. Zhruba po týdnu už mě to přestávalo bavit, a proto jsem se rozhodla vyrazit na výlet do nedalekého lesa.

Byla cítit vůně borůvek a květin, nad hlavou mi kroužili ptáci a slunečné počasí tomu dodalo tu pravou atmosféru. Mé tělo si však po dlouhé cestě potřebovalo odpočinout, a tak jsem si sedla na vysoký pařez, opřela se za zády a jen pozorovala krajinu okolo sebe. Už jsem pomalu zavírala oči, jenže v tu chvíli se vedle mé paže něco pohnulo. Vyděsilo mě to, ale zůstala jsem jen tiše sedět. Přímo přede mnou se totiž z malé kukly snažil vyprostit světle modrý motýl. Za chvíli už se pokoušel sám vzlétnout a po několika pokusech se mu to konečně podařilo. I přes to, že to byla přirozená věc,

nikdy jsem nic podobného nespátřila na vlastní oči, takže to pro mě byl neotřelý zážitek. Chystala jsem se k odchodu, protože už se blížil večer, když v tom jsem konečně dostala nápad. To je ono, zachytím životní cyklus motýlů!

Namalovat tak velký obraz mi zabralo spoustu času, ale nelitovala jsem ani jediné vteřiny. Když jsem si na konci prohlížela hotovou práci, byla jsem spokojená a své dílo jsem krátce po půlnoci odeslala. Usínala jsem tehdy s vědomím, že možná nic nevyhraji a všechny své plány budu muset zahodit. Nesplním mamce její dlouhodobý sen a všechna ta dřina bude ve výsledku stejně k ničemu.

Jenže já tu soutěž vyhrála. Zírala jsem na své jméno v kolonce vítězů a zároveň myslela na všechny ty věci, které si díky výhře budu moct dovolit. Spolu s výsledky jsem dostala i pozvánku na slavnostní vernisáž, která se měla konat už za několik dní...

„Páni, to je tak nádherná práce. Jsem na tebe neskutečně pyšná, holčičko.“ Stála před mým obrazem a já se jen tiše usmívala. Bylo vidět, že mamku návrh vývoje motýlů zaujal, protože si prohlížela každý detail. Po chvíli se však otočila a řekla něco, díky čemu se obraz stal opravdu unikátním. „Víš, že ses v tom obraze vlastně sama zachytila?“

Vyrazila mi tím dech a vůbec jsem nevěděla, co jí na to mám odpovědět. Popravdě jsem ani nechápala, kam tím míří. „Co tím myslíš?“ zeptala jsem se. „Mrzí mě, že pro tebe byly poslední roky tak náročné. Sama víš, do jakých situací nás táta kolikrát dostal a svírá se mi srdce, když si ještě teď vzpomenu, kolik těžkých zkoušek jsi musela překonat. Ale tebe nic z toho nezastavilo a šla jsi pořád dál i přesto, jaké překážky ti osud připravil. Nikdy jsi to nevzdala a teď tu stojíš jako vítězka jedné z největších soutěží na světě. Připadá mi, jako kdyby tě chtěl život odměnit za všechno to trápení, kterým sis musela projít. A u motýlů je to vlastně dost podobné, také si nejdříve musejí projít náročným růstem, všude kolem mají jen tmu, ale na konci získají svá nádherná křídla, která pak všichni obdivují. Jsou pro nás důkazem, že ani v těch nejtěžších chvílích se nemáme vzdávat, protože nakonec za naše utrpení můžeme získat něco úchvatného,“ odpověděla a mně už se pomalu kutálely slzy po tvářích. Její pohled na věc mě dojal a došlo mi, že mě tenkrát motýli opravdu naučili jednu důležitou věc, na kterou tak často zapomínáme.

Všichni prožíváme chvíle, které nás občas dostanou až na samotné dno. Ale i když to teď možná nejsme schopni vidět, jednou pochopíme, že všechna ta bolest byla

k něčemu dobrá. Mohli jsme díky ní získat nové nápady či zkušenosti, díky kterým jsme se později v životě někam posunuli. Naučili mě však i jiné věci, třeba to, že občas není na škodu vyjít si jen tak do lesa a trochu se tam porozhlédnout, protože příroda v nás často dokáže zanechat hluboké vzpomínky. A já jsem si už teď jistá, že mé setkání s motýli bude navždy jednou z nich...